

OOK DIT IS ...

Fred van den Boogaard (Heerlen, 1949) is sinds 1986 lid van het Venlose cabarettrio Neutjes Rang waarmee hij in heel Limburg actief is. Verder is Van den Boogaard bekend als acteur in verschillende Venlose Revues en tekstschrijver van carnavalsliedjes.

tekst **Harry Lücker**, foto **Stefan Koopmans**

„Wilde ik vanwege mijn lengte op school niet gepest worden, had ik als kind twee keuzes: krachtpatser of lolbroek worden.”

Werken aan het kapstokje

Op het toneel ben je de man van de lach, valt er in het dagelijks leven ook veel te lachen?

„In feite had ik geen andere keuze dan lollig zijn. Wilde ik vanwege mijn lengte op school niet gepest worden, had ik als kind twee keuzes: krachtpatser of lolbroek worden. Krachtpatser zat er voor mij niet in, dus ben ik grappen gaan maken. Humor speelt een belangrijke rol in mijn leven, ik ben continu bezig met het bedenken van grappen die van toepassing zijn op de situatie waarin ik zit. Al kan ik wanneer dat moet wel degelijk serieus zijn. Ook tijdens mijn dagelijkse wandeling van 1,5 uur schieten er grappen of teksten door mijn hoofd die ik dan inspreek op mijn telefoon omdat ze mogelijk te gebruiken zijn. Iedereen wil iets betekenen in het leven. Iets doen met zijn talent. Scholen moeten talent bij leerlingen stimuleren, dat is eigenlijk nog belangrijker dan lesgeven.”

Wat wil jij betekenen in het leven?

„Ik heb nooit aan carrièreplanning gedaan of gedacht: dat wil ik bereiken. Een beroepentse wees ooit uit dat ik geen fantasie had en dus vooral niets creatiefs moest doen. Ik heb lang bij een expeditiebedrijf gewerkt, maar op een gegeven moment wilde ik wat anders. Al had ik eigenlijk geen idee wat. Via het kweken van macrobiotische groenten ben ik uiteindelijk in het jongerenwerk terechtgekomen. Dat was geweldig, ik spreek nu nog weleens mensen die zeggen dat ik destijds belangrijk voor ze was. Dat raakt me. Ik vind het ook geweldig om mensen te amuseren met voorstellingen of mijn teksten. Dat je mensen laat lachen en weet te raken doet me wat, de wetenschap dat je iets hebt betekend voor mensen.”

Waarom is dat zo belangrijk voor je?

„Ik ben voortdurend bezig mezelf te bewijzen, dat heb ik van thuis uit meegekregen. Mijn echtgenote wijst me er vaker op. 'Ben je weer met je kapstokje bezig', vraagt ze dan. Ik was een jaar of acht toen ik in het schuurtje zelf een kapstokje had gemaakt en geveerd. Toen ik het aan mijn ouders liet zien, werd er lacherig over gedaan. Dat raakte me, ik heb het kapstokje ver-

volgens buiten kapotgegooid. Begrijp me niet verkeerd, ik heb een leuke jeugd gehad. Ben opgegroeid in de Venlose City-bioscoop waar mijn moeder ouvreuse en mijn vader filmopereur was. Dat had iets magisch. Maar ze hebben mij nooit onvoorwaardelijk gesteund. Mijn moeder kwam bijvoorbeeld pas naar mij in de Venlose Revue kijken toen ze van anderen had gehoord dat ik het daarin zo leuk deed. Ik denk dat ik altijd altijd tegenover mijn ouders heb willen bewijzen dat ik wel wat waard was.”

Wat doe je wanneer je niet op het toneel staat?

„Ik moet uitdagingen in het leven hebben. Maak vaker lange wandel- of fietstochten. Ik ben bijvoorbeeld met een vriend over de Pyreneeën gefietst en vervolgens terug naar Venlo. Een spontaan idee, we hadden geen enkele conditie. Wisten alleen dat we in mei wilden gaan omdat het dan niet te heet was. Al fietsend kwamen we erachter dat er heel wat paden eigenlijk niet begaanbaar waren en dat er in mei nog sneeuw in de bergen ligt. Stonden we te koukleumen in onze korte broek op de top waar het zo hard waaide dat fietsen eigenlijk onmogelijk was. Het mooie van dit soort ondernemingen is dat je jezelf enorm tegenkomt. Ja natuurlijk zijn er dan momenten waarbij ik mezelf vervloek en me afvraag waar ik in vredesnaam aan ben begonnen. Maar wanneer je 's avonds aan een pot bier zit, ben je dat weer vergeten.”

Ben je een reiziger?

„In 1979 en 1982 heb ik met mijn vrouw maandenlang door de Verenigde Staten en Mexico gereisd. De huur en baan opgezegd en zonder reisdoel al liftend door het land. Tegenwoordig is dat vrij normaal, maar destijds waren er mensen die ons voor gek verklaarden. Maar bij alle reizen die ik maak, komt altijd weer het gevoel dat ik terug wil naar Venlo. Ik ben wat dat betreft honkvast. Mijn dochter woont tegenwoordig in Spanje en daar gaan we graag naar toe, maar om ons er definitief te vestigen? Dat is voor mij geen optie. In Spanje ben ik maar een kleine, dikke, slecht sprekende Nederlander. In Venlo krijg ik om datgene wat ik doe applaus.”